

13 • VENNER I NØDEN

Ivar var i fint humør – nu skulle han endelig have sig en motorcykel. I lang tid havde han drømt om det, men at det skulle blive virkelighed så hurtigt, havde han dog ikke forestillet sig. Krølles gamle Nimbus var til salg. »For en slik,« sagde Ivar. Og en slik viste sig lige præcist at være den sum, som Ivar skulle have udbetalt i feriepenge.

Yrsa måtte naturligvis have en tur. Ivar kørte, og hun sad bagpå. »Du skal holde om mig,« havde han sagt. »Ellers kan du ikke følge med.«

Følge med? Kunne det være så indviklet at sidde bag på en motorcykel. Som ganske lille havde Yrsa en gang kørt i en motorcykelsidevogn. Det havde været alle tiders.

Yrsa var nær landet på ryggen nede på asfalten, da Ivar startede. Hun nåede lige at få fingrene ind under hans bælte. Ellers ... De kørte helt ned til Hvidovrevej og rundt og ud og ind. Yrsa lukkede øjnene og klemte sig helt tæt ind til Ivar. Da hun et enkelt øjeblik åbnede dem, var de midt i et sving, og hun så, at hendes knæ var lige ved at røre vejen. Hun ville sige, han skulle standse, men kunne ikke få en lyd frem.

Der var flere biler, der dyttede ad dem, men tilsyneladende rørte det ikke Ivar.

Da de endelig kom tilbage, gik Yrsa med stive øjne og ben direkte ind på WC og kastede op.

Hendes første og sidste tur på motorcykel!

Da Ivar senere fortalte moderen, at han havde købt Krølles motorcykel, blev hun meget bekymret, og Yrsa måtte bruge al sin selvdisciplin, da hun mærkede, moderen gerne ville beroliges.

Yrsa fortalte, at hun havde været med Ivar ude at køre i dag, og at han kørte meget ansvarsfuldt.

Moderen var beroliget, men Yrsa var stadig rasende på Ivar. Den skid, at køre så sindssygt! Og da hun næste dag hørte, at både Carla og Orla skulle have en tur, sprang hun ud på vejen for at forhindre det. Skønt Ivar ikke var meget for det, blev han dog inden for barakkerens område – og Carla og Orla slap med livet i behold.

Birger kom netop, som Ivar satte Orla og Carla af. Det var ikke til at tage fejl af, hvad Birger mente. Han havde selv længe ønsket sig en motorcykel eller en scooter, og han så nærmest salig ud, da han satte sig bagpå. Yrsa gik ind. Hun ville ikke være vidne.

Allerede inden Yrsa kom helt ind i entreen, var hun klar over, at noget var galt.

Inde i stuen sad nabokonen og Krølle og et par andre fyre og piger. Orla lå på sofaen og græd ned i en dyne. Carla sad og strikkede med ret ryg og skuldrene helt oppe om ørerne. Der var helt stille i stuen.

Det var nabokonen, der først tog ordet:

»Din mor er ude på hospitalet. Ivar er kørt galt med sin motorcykel.«

Yrsa hørte ordene, men hun kunne ikke reagere på dem. Pludselig smed Carla sit strikketøj og løb hen og omklamrede Yrsa. Hun pressede sig ind mod hende og græd: »Han dør, han dør.«

Yrsa lagde fraværende sine hænder om Carlas hoved. Yrsa så fra den ene til den anden, og hun var ikke i tvivl. Det var alvor det her.

»Jeg vil godt køre dig,« sagde Krølle og rejste sig. »Det skete lige her udenfor. Men motorcyklen kan godt køre. Den har kun fået nogle skrammer.«

Mens han talte, knappede Yrsa frakken igen. Krølle tog sin læderjakke, der lå på gulvet ovre i hjørnet.

Yrsa gik over til Orla og kyssede ham på håret:

»Jeg kommer hjem igen så hurtigt jeg kan.«

Og til nabokonen sagde hun:

»Tager du dig af Orla imens.«

Nabokonen nikkede og satte sig over til Orla.

»Tag din frakke på, Carla,« sagde Yrsa og bandt sit tørklæde godt fast om hovedet.

Krølle skulle lige til at protestere, men holdt sig i skindet. Carla sad mellem Krølle og Yrsa – det kunne sag-

tens lade sig gøre. Yrsas angst for at køre på motorcykel var trængt i baggrunden, og hendes uvilje mod at køre på denne motorcykel, som Ivar lige var kørt galt med, blegnede. Nu gjaldt det bare om at komme ud til Ivar så hurtigt som muligt. Bare Krølle dog ville give den lidt mere gas!

Det var alvorligt. Meget alvorligt.

Yrsa kunne se det på moderens ansigt allerede på lang afstand. Venteværelset var hvidt og moderens ansigt gråt. Stille faldt Yrsa og hendes mor hinanden om halsen og græd.

Lidt efter lidt forsøgte moderen at få så megen styr over sin stemme, så hun kunne fortælle Yrsa, hvad der var sket.

Mens Carla græd sig i søvn på sofaen, sad Yrsas mor og fortalte i usammenhængende sætninger:

Ivar havde været hos blomsterhandleren. Han havde fået nogle blomster forærende. Dem ville han tage med hjem til moderen. Han holdt buketten med den ene hånd foran på motorcyklen, da han kørte hjemad. Han kunne ikke række hånden ud, da han skulle svinge til venstre ind til barakkerne. En bil kørte ham ned bagfra. Han var på operationsbordet nu. De kunne vente her så længe, de ville.

Yrsa gav tårerne frit løb. Uden at holde hænderne for ansigtet sad hun og græd.

En læge kom ind og henvendte sig til Yrsas mor, som straks rejste sig op.

»Operationen er overstået nu. Jeg tror, jeg kan sige, at